

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire Diaries

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ 3: ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

ΒΙΒΛΙΟ 7

Στα βιβλία VAMPIRE DIARIES βασίζεται η τηλεοπτική σειρά του STAR

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:
THE VAMPIRE DIARIES 7 – THE RETURN: vol. III: MIDNIGHT
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2011
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **VAMPIRE DIARIES 7 – Η επιστροφή 3: Μεσάνυχτα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ. Ο.Ε.

© L. J. Smith, 2011
Published by arrangement with Rights People, London.
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Warner Bros. Entertainment Inc., 2013.
All Rights Reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2013, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-853-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ 3: ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Βιβλίο 7

Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

Στην Ανν, τη γητεύτρα των ζώων.

*Ευχαριστώ την αληθινή πριγκίπισσα Τζεσαλίν,
καθώς και τη Louise Beaudry για τη βοήθειά της
στις μεταφράσεις από τα γαλλικά.*

Αγαπημένο μου Ημερολόγιο

Είμαι τόσο φοβισμένη, που δεν μπορώ να κρατήσω καλά καλά ούτε το σπινό. Έτσι, κολλάω το ένα γράμμα με το άλλο, δίχως να ανασηκώνω καθόλου το χέρι που γράφει, γιατί μ' αυτό τον τρόπο νιώθω ότι ελέγχω καλύτερα την κατάσταση.

Με ρωτάς τι φοβάμαι. Όταν όμως σου απαντάω “τον Ντέιμον”, εσύ δε με πιστεύεις. Κανείς, πράγματι, δεν μπορεί να το πιστέψει, ειδικά αν είχε δει εμάς τους δύο, τον Ντέιμον και εμένα θέλω να πω, λίγες μέρες νωρίτερα. Για να καταλάβεις όμως τι εννοώ, πρέπει να σου πω κάποια πράγματα.

Σίγουρα έχεις ακούσει τη φράση «Όλα τα στοιχήματα ακυρώνονται».

Αυτή η φράση σημαίνει ότι μπορεί να συμβεί κάτι, οτιδήποτε – κυριολεκτικά οτιδήποτε! Και τότε, ακόμη κι αν κάποιος έχει δεχτεί στοιχήματα –στηριγμένος βεβαίως σε πιθανότητες, όπως είναι φυσικό–, είναι υποχρεωμένος να επιστρέψει τα χρήματα σ' αυτούς που στοιχημάτισαν. Γιατί έχει προκύψει ένας αστάθμητος παράγοντας, και κανένας πλέον δεν μπορεί να υπολογίσει τις πιθανότητες, ώστε να δεχτεί στοιχήματα.

Σ' αυτήν ακριβώς την κατάσταση βρίσκομαι κι εγώ. Γι' αυτό νιώθω το σφυροκόπημα της καρδιάς μου στο λαιμό, στο κεφάλι, στ' αυτιά και στις άκρες των δαχτύλων μου.

«Όλα τα στοιχήματα ακυρώνονται...»

Βλέπεις τα γράμματά μου πόσο ακατάστατα είναι; Λες να τρέμουν έτσι και τα χέρια μου όταν θα μπω εκεί μέσα για να τον δω; Μπορεί να μου πέσει ο δίσκος. Μπορεί να τον ενοχλήσω. Μπορεί να συμβεί οτιδήποτε!

Αλλά δε σ' το εξηγώ σωστά όλο αυτό που συμβαίνει. Έπρεπε πρώτα να σου πω ότι ο Ντέιμον, η Μέρεντιθ, η Μπόνι κι εγώ επιστρέψαμε. Πήγαμε στη Σκοτεινή Διάσταση και ξανα-

γυρίσαμε, φέρνοντας πίσω μία αστρόμπαλα και τον Στέφαν!

Ο Στέφαν πήγε εκεί γιατί τον ξεγέλασαν τα δύο αδέρφια κιτσούνε, δηλαδή οι σατανικές αλεπούδες-πνεύματα, ο φοξ-μαν Σινίτσι και η φοξ-γούμαν Μισάο. Του είχαν υποσχεθεί ότι, αν πήγαινε στη Σκοτεινή Διάσταση, θα τον λύτρωναν από την κατάρτα του βρικόλακα και θα γινόταν άνθρωπος.

Όμως, του είπαν ψέματα!

Τον παράτησαν απλώς σε μια βρομερή φυλακή, χωρίς τροφή, χωρίς φως, χωρίς καμιά ζεστασιά... κι εκείνος είχε φτάσει στο χείλος του θανάτου.

Αλλά ο Ντέιμον –τότε ήταν βρικόλακας δυνατός, πολύ διαφορετικός απ' ό,τι είναι τώρα– συμφώνησε να προσπαθήσουμε να βρούμε τον Στέφαν και να είναι αυτός ο οδηγός μας. Και... Οχ! Δεν μπορώ καν να σου περιγράψω τη Σκοτεινή Διάσταση. Αλλά η ουσία είναι ότι βρήκαμε τελικά τον Στέφαν, αφού βρήκαμε πρώτα το διπλό αλεπουδίσιο κλειδί που χρειαζόμασταν για να τον απελευθερώσουμε.

Ήταν σαν σκελετός, ο καημένος. Τον βγάλαμε από τη φυλακή πάνω στο αχυρόστρωμά του, που αργότερα ο Ματ το έκαψε, γιατί ήταν γεμάτο ανατριχιαστικά, έρποντα ζωύφια. Εκείνη τη νύχτα τού κάναμε μπάνιο, τον βάλουμε στο κρεβάτι... και μετά τον ταΐσαμε. Ναι, με το αίμα μας! Του δώσαμε αίμα όλοι οι άνθρωποι, με εξαίρεση την κυρία Φλάουερς, η οποία έφτιαχνε καταπλάσματα για να τα βάλει στα σημεία του κορμιού του που τα οστά ήταν έτοιμα να τρυνήσουν το δέρμα του.

Στη φυλακή της Σκοτεινής Διάστασης κόντεψαν να τον πεθάνουν από την πείνα! Θα μπορούσα να σκοτώσω τα κιτσούνε με τα ίδια μου τα χέρια – θα προτιμούσα με τις Δυνάμεις των Φτερών μου, αν μπορούσα να τις χρησιμοποιήσω όποτε ήθελα εγώ. Αλλά δεν μπορώ. Ξέρω ότι υπάρχει μια μαγική επίκληση για τα Φτερά της Καταστροφής, αλλά δεν ξέρω πώς να τη βρω και πού να ψάξω.

Όμως ηρεμώ κάπως, γιατί, αν μη τι άλλο, βλέπω τον Στέφαν να αναζωογονείται πίνοντας ανθρώπινο αίμα. Τον άφησα μάλιστα να πει δικό μου αίμα μερικές επιπλέον φορές, πέρα από αυτές που υπάρχουν στο πρόγραμμά του. Θα ήμουν ηλίθια αν

δεν έβλεπα ότι το αίμα μου είναι διαφορετικό απ' το αίμα των άλλων ανθρώπων. Είναι πολύ πιο πλούσιο, και έχει βοηθήσει απίστευτα τον Στέφαν.

Έτσι, ο Στέφαν συνήλθε αρκετά, και το επόμενο πρωί κατάφερε να κατέβει στο ισόγειο για να ευχαριστήσει την κυρία Φλάουερς για τα μαντζούνια της!

Οι υπόλοιποι, όμως, όλοι εμείς οι άνθρωποι, ήμαστε εντελώς εξαντλημένοι. Δε σκεφτήκαμε καν να ψάξουμε για την ανθοδέσμη, γιατί δεν ξέραμε ότι περιείχε κάτι εξαιρετικό.

Μας την έδωσε μια στιγμή πριν φύγουμε από τη Σκοτεινή Διάσταση ένα άσπρο κιτσούνε, δηλαδή αγαθό κιτσούνε, που ήταν στην ίδια φυλακή με τον Στέφαν, συγκεκριμένα στο απέναντι κελί από εκείνο του Στέφαν. Ήταν ένα πανέμορφο κιτσούνε! Δεν ήξερα ότι υπάρχουν και καλά κιτσούνε. Αυτό το κιτσούνε, λοιπόν, έδωσε στον Στέφαν τα λουλούδια.

Τέλος πάντων... Εκείνο το πρωί, ο Ντέιμον είχε ξυπνήσει νωρίς. Όπως καταλαβαίνεις, ο Ντέιμον δεν μπορούσε να δίνει αίμα στον Στέφαν – αν μπορούσε, πιστεύω ειλικρινά ότι θα του έδινε· τότε ο χαρακτήρας του ήταν διαφορετικός από τώρα.

Γι' αυτό, λοιπόν, δεν καταλαβαίνω γιατί φοβάμαι τώρα τόσο πολύ. Πώς είναι δυνατόν να φοβάμαι κάποιον που με έχει φιλήσει ξανά και ξανά... που τον έχω φιλήσει κι εγώ ξανά και ξανά... και με έχει πει «αγάπη» του, «γλυκιά» του και «πριγκίπισσα» του, που έχουμε γελάσει μαζί ενώ το βλέμμα του παιχνίδιζε ζαβολιάρικα, που με έχει κρατήσει στην αγκαλιά του όταν φοβόμουν και μου έχει πει ότι δεν πρέπει να φοβάμαι τίποτε όσο αυτός είναι κοντά; Πώς γίνεται να φοβάμαι κάποιον που, ρίχνοντάς του απλώς μια ματιά, καταλάβαινα τι σκεφτόταν; Αδυνατώ να κατανοήσω γιατί να φοβάμαι κάποιον που με έχει προστατεύσει για πολύ καιρό, αδιαφορώντας για το τίμημα που θα πλήρωνε εκείνος.

Ξέρω τον Ντέιμον. Ξέρω τα ψεγάδια του, αλλά ξέρω και τον αληθινό χαρακτήρα του. Ο πραγματικός Ντέιμον δεν είναι αυτό που ο ίδιος θέλει οι άλλοι να πιστεύουν. Δεν είναι ούτε ψυχρός, ούτε αλαζόνας, ούτε ανάλητος. Αυτά είναι τα προσωπεία που φοράει για να κρύβεται, όπως εμείς φοράμε τα ρούχα μας.

Δεν είμαι όμως καθόλου σίγουρη αν, φορώντας κάθε φορά τα προσωπεία του, συνειδητοποιεί και ο ίδιος ότι στην πραγματικότητα δεν είναι έτσι. Μάλλον βρίσκεται σε κάποια σύγχυση, πολύ περισσότερο τώρα που είναι εντελώς μπερδεμένος. Μάλιστα, έτσι όπως είναι αναστατωμένος, πολύ φοβάμαι ότι υπάρχει περίπτωση να αλλάξει, να μεταλλαχθεί σαν χαρακτήρας και να γίνει έτσι ακριβώς – δηλαδή να ενστερνιστεί τα προσωπεία του και να οικειοποιηθεί γνωρίσματα που δεν είναι δικά του.

Προσπαθώ, όπως ίσως καταλαβαίνεις, να σου πω πως εκείνο το πρωί μόνο ο Ντέιμον είχε ξυπνήσει. Μόνο εκείνος είδε την ανθοδέσμη· και ο Ντέιμον, πέρα απ' οτιδήποτε άλλο, είναι σίγουρα περίεργος.

Άνοιξε λοιπόν την ανθοδέσμη, βγάζοντας όλες τις κολλητικές ταινίες-ξόρκια που την τύλιγαν, και είδε στο κέντρο της ένα και μοναδικό μαύρο τριαντάφυλλο. Ο Ντέιμον προσπαθούσε για χρόνια να βρει ένα μαύρο τριαντάφυλλο – απλώς και μόνο για να το θαυμάσει. Όταν όμως το είδε, το μύρισε... και τότε «μπουμ!» Το τριαντάφυλλο εξαφανίστηκε!

Ο Ντέιμον ένιωσε ξαφνικά ναυτία και ζαλάδα. Πέρα από το ότι δεν μπορούσε να μυρίσει τίποτε, είχαν αδρανοποιηθεί και όλες οι άλλες αισθήσεις του. Ο Σέιτζ, λοιπόν –ω, δε σου έχω αναφέρει καν τον Σέιτζ... είναι ένας ψηλός, ηλιοκαμένος, μυώδης και αρρενωπός βρικολακας, που μας συμπαραστάθηκε σαν πραγματικός φίλος– ο Σέιτζ του είπε να πάρει μια ανάσα, να την κρατήσει, και να κατεβάσει τον αέρα στους πνεύμονές του· αυτός είναι ο τρόπος που αναπνέουν οι άνθρωποι.

Δεν ξέρω πόσο χρόνο χρειάστηκε ο Ντέιμον για να συνειδητοποιήσει ότι ήταν στ' αλήθεια άνθρωπος –δεν αστειεύομαι!– και ότι αυτό δεν ήταν αναστρέψιμο.

Το μαύρο τριαντάφυλλο προοριζόταν για τον Στέφαν. Το κισσούνε, μ' αυτό το δώρο, του έδινε τη δυνατότητα να κάνει πραγματικότητα το όνειρό του να ξαναγίνει άνθρωπος.

Φυσικά, όταν ο Ντέιμον το κατάλαβε, τα μάγια είχαν δράσει ήδη πάνω σ' εκείνον...

Και τότε τον είδα να με κοιτάζει σαν να με τσουβάλιαζε μαζί

με όλους τους άλλους ανθρώπους σ' ένα βιολογικό είδος που έχει μάθει να μισεί και να περιφρονεί.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά δεν τόλμησα να τον ξανακοιτάξω στα μάτια. Λίγες μέρες νωρίτερα ήξερα ότι με αγαπούσε. Δεν ήξερα όμως ότι η αγάπη μπορεί να μετατραπεί σε... τέλος πάντων, σε όλα αυτά που νιώθει τώρα για τον ίδιο του τον εαυτό.

Ίσως νομίζεις ότι είναι εύκολο για τον Ντέιμον να ξαναγίνει βρικόλακας. Αλλά εκείνος θέλει να ξαναγίνει τόσο ισχυρός βρικόλακας όσο ήταν και προηγουμένως, και δεν υπάρχει κανένας άλλος τέτοιος βρικόλακας για να ανταλλάξει αίμα μαζί του. Εξαφανίστηκε ακόμη και ο Σέιτζ, πριν καν προλάβει ο Ντέιμον να του το ζητήσει. Ο Ντέιμον, λοιπόν, θα παραμείνει σ' αυτή την κατάσταση μέχρι ότου βρει κάποιον γεροδεμένο, ισχυρό και επιφανή βρικόλακα, για να ξαναπεράσει μαζί του όλη τη διαδικασία της αλλαγής.

Κάθε φορά που κοιτάζω τον Στέφαν στα μάτια, σ' αυτά τα πράσινα σαν πετράδια μάτια, που είναι πλημμυρισμένα από εμπιστοσύνη και ευγνωμοσύνη και με κοιτούν τόσο εγκάρδια, αισθάνομαι επίσης κατατρομαγμένη. Τρέμω μήπως μου τον αρπάξουν και πάλι μέσα απ' την αγκαλιά μου και τον χάσω. Αλλά τρέμω, επίσης, μήπως ανακαλύψει αυτά που είχα αρχίσει να νιώθω για τον Ντέιμον. Ούτε εγώ η ίδια δεν είχα συνειδητοποιήσει τι σήμαινε τελικά ο Ντέιμον για μένα. Κι ούτε μπορώ να πάψω να νιώθω έτσι γι' αυτόν, ακόμη κι αν τώρα με μισεί...

Και ναι, κλαίω, πανάθεμά με! Σε λίγο πρέπει να του πάω το βραδινό φαγητό του, γιατί σίγουρα θα πεθαίνει της πείνας. Όταν όμως προσπάθησε ο Ματ νωρίτερα να του δώσει κάτι, ο Ντέιμον του πέταξε κατάμουτρα όλο το δίσκο.

Σε παρακαλώ, Θεέ μου, μην τον αφήνεις να με μισεί!

Το ξέρω... είναι εγωιστικό να μιλάω μόνο για το τι συμβαίνει ανάμεσα στον Ντέιμον και σ' εμένα, την ώρα που η κατάσταση στο Φελς Τσερτς είναι χειρότερη από ποτέ άλλοτε. Κάθε μέρα όλο και περισσότερα παιδιά δαιμονίζονται και τρομοκρατούν τους γονείς τους· κάθε μέρα, οι γονείς θυμώνουν όλο και περισσότερο με τα δαιμονισμένα παιδιά τους. Δε θέλω καν να σκέ-

φτομαι όλα αυτά που συμβαίνουν. Αν δεν αλλάξει κάτι, όλος ο τόπος θα καταστραφεί, όπως καταστράφηκε και η τελευταία πόλη που επισκέφτηκαν ο Σινίτσι και η Μισιά.

Ο Σινίτσι μάντεψε πολλά για την παρέα μας, και για τα μυστικά που δεν έχουμε πει ακόμη ο ένας στον άλλο. Για να πω την αλήθεια, όμως, δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θέλω να ακούσω τις λύσεις των γρίφων του.

Από την άλλη, ωστόσο, είμαστε τυχεροί. Έχουμε τη βοήθεια της οικογένειας Σάιτου. Θυμάσαι την Ίσομπελ Σάιτου, εκείνη που τρύπησε τόσο φριχτά το κορμί της όταν ήταν δαιμονισμένη; Είναι ήδη πολύ καλύτερα, κι έχουμε γίνει καλοί φίλοι μ' αυτήν, τη μητέρα της, την κυρία Σάιτου, και τη γιαγιά της, την Ομπάσσαν. Μας δίνουν φυλαχτά-ξόρκια γραμμένα πάνω σε αυτοκόλλητα χαρτάκια ή μικρές κάρτες, για να κρατάμε μακριά τα σατανικά πνεύματα. Τους είμαστε ευγνώμονες για τη βοήθειά τους. Κάποια μέρα ίσως καταφέρουμε να τους το ανταποδώσουμε.

Η Έλενα Γκίλμπερτ ακούμπησε απρόθυμα κάτω το στίλο της. Το κλείσιμο του ημερολογίου της σήμαινε ότι έπρεπε να αντιμετωπίσει όλα αυτά για τα οποία είχε γράψει.

Με κομμένα πόδια κατέβηκε στην κουζίνα και πήρε το δίσκο με το βραδινό φαγητό από την κυρία Φλάουερς, η οποία της χαμογέλασε ενθαρρυντικά.

Τη στιγμή που έφευγε για την αποθήκη της πανσιόν, παρατήρησε ότι τα χέρια της έτρεμαν και ότι τα σερβίτσια κουδούνιζαν πάνω στο δίσκο που κουβαλούσε. Η αποθήκη δε συνδεόταν εσωτερικά με την πανσιόν και, όποιος ήθελε να δει τον Ντέιμον, έπρεπε να βγει από την εξώπορτα και να κάνει το γύρο του κτίσματος που είχε προστεθεί στον κήπο της κουζίνας. Όλοι πλέον αποκαλούσαν την αποθήκη «Λημέρι του Ντέιμον».

Ενώ διέσχιζε τον κήπο, η Έλενα έριξε μια λοξή ματιά στην τρύπα που υπήρχε στο παρτέρι με τις αγγελικές, εκεί όπου ήταν η απενεργοποιημένη Πύλη μέσω της οποίας επέστρεψαν από τη Σκοτεινή Διάσταση.

Μπροστά στην πόρτα της αποθήκης κοντοστάθηκε. Έτρεμε ακόμη· και ήξερε πως δεν έπρεπε να μπει έτσι μέσα.

Χαλάρωσε και σκέψου τον Στέφαν, σκέφτηκε.

Για τον Στέφαν ήταν μεγάλο πλήγμα όταν διαπίστωσε ότι δεν είχε απομείνει τίποτε από το μαύρο το τριαντάφυλλο του αγαθού κιτσούνε, αλλά ξαναβρήκε γρήγορα τη συνηθισμένη σεμνότητα και ευπρέπειά του. Είχε αγγίξει την Έλενα στο μάγουλο και της είχε πει ότι του αρκούσε να είναι απλώς εκεί, μαζί της· ότι αναζητούσε αυτή την οικειότητα σε όλη του τη ζωή· ότι τα καθαρά ρούχα, η αξιοπρεπής τροφή και η ελευθερία, προπαντός αυτή, ήταν πράγματα για τα οποία άξιζε να αγωνίζεται κανείς, αλλά ότι γι' αυτόν το σημαντικότερο ήταν εκείνη. Και η Έλενα είχε βάλει τα κλάματα.

Η Έλενα ήξερε, όμως, ότι ο Ντέιμον δεν είχε την παραμικρή πρόθεση να παραμείνει σ' αυτή την κατάσταση. Μπορούσε να κάνει οτιδήποτε, να ριψοκινδυνεύσει τα πάντα, αρκεί να ξαναγινόταν όπως ήταν προηγουμένως...

Μέσα σ' όλα αυτά, ο Ματ σκέφτηκε την αστρόμπαλα για να δοθεί λύση στο πρόβλημα του Ντέιμον. Ο Ματ δεν είχε καταλάβει πώς λειτουργούσαν το τριαντάφυλλο και η αστρόμπαλα, μέχρις ότου του εξήγησαν ότι αυτή η αστρόμπαλα, η οποία μάλλον ήταν της Μισάο, περιείχε την περισσότερη ή και όλη της τη Δύναμη, και γινόταν ολόενα και πιο λαμπερή καθώς απορροφούσε τις ζωές εκείνων που σκότωνε η Μισάο. Το μαύρο τριαντάφυλλο πιθανόν να είχε φτιαχτεί με το υγρό κάποιας παρόμοιας αστρόμπαλας, αλλά κανείς δεν ήξερε αν και κατά πόσο αυτό το υγρό, και σε ποιες αναλογίες, είχε συνδυαστεί με κάποια άλλα, άγνωστα συστατικά. Αφού το σκέφτηκε για λίγο, ο Ματ τους ρώτησε κατόπιν αν μια αστρόμπαλα μπορούσε να μετατρέψει έναν άνθρωπο σε βρικόλακα, από τη στιγμή που το τριαντάφυλλο μετέτρεπε ένα βρικόλακα σε άνθρωπο.

Η Έλενα δεν ήταν η μόνη που παρατήρησε ότι ο Ντέιμον ανασήκωσε αργά το χαμηλωμένο κεφάλι του και ότι τα μάτια του σπινθηροβόλησαν τη στιγμή που ταξίδεψαν στην άλλη άκρη του δωματίου, στο σημείο όπου βρισκόταν η γεμάτη Δύναμη αστρόμπαλα. Η Έλενα είχε την αίσθηση ότι άκουγε τα επιχειρήματά του. Η σκέψη του Ματ ίσως να ήταν εντελώς λαθεμένη... αλλά υπήρχε ένας μοναχά τρόπος όπου ένας άνθρω-

πος μπορούσε σίγουρα να βρει ισχυρούς βρικόλακες: η Σκοτεινή Διάσταση, της οποίας μια Πύλη βρισκόταν στον κήπο της πανσιόν. Η Πύλη όμως είχε κλείσει προσωρινά, λόγω έλλειψης Δύναμης.

Σε αντίθεση με τον Στέφαν, ο Ντέιμον θα αδιαφορούσε εντελώς για το τι θα μπορούσε να συμβεί αν χρησιμοποιούσε όλο το υγρό της αστρόμπαλας, κάτι που θα οδηγούσε τη Μισάο στο θάνατο. Στο κάτω κάτω, η Μισάο ήταν η μία από τις δύο αλεπούδες που είχε εγκαταλείψει ανενδοίαστα τον Στέφαν στους βασανιστές του.

Επομένως, «όλα τα στοιχήματα ακυρώνονται».

Εντάξει, είσαι τρομοκρατημένη. Τώρα, όμως, αντιμετώπισέ το! Ο Ντέιμον βρίσκεται σ' αυτό το δωμάτιο περίπου πενήντα ώρες, και κανείς δεν ξέρει τι σχεδιάζει να κάνει για να πάρει την αστρόμπαλα. Ακόμη, κάποιος πρέπει να τον αναγκάσει να φάει· κι όταν λες «κάποιος», δέξου ότι αυτός είσαι εσύ, είπτε άγρια η Έλενα στον εαυτό της.

Στεκόταν τόση ώρα μπροστά στην πόρτα, που τα γόνατά της είχαν αρχίσει να μουδιάζουν. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε.

Δεν πήρε καμιά απάντηση, ούτε άναψε μέσα κάποιο φως. Ο Ντέιμον όμως ήταν άνθρωπος, κι έξω είχε σκοτεινιάσει για τα καλά.

«Ντέιμον;»

Σκοπός της ήταν να τον φωνάξει δυνατά, αλλά ακούστηκε μοναχά ένας ψίθυρος.

Καμιά απάντηση. Κανένα φως.

Η Έλενα ξεροκατάπιε. Ο Ντέιμον ήταν μέσα, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό.

Χτύπησε πιο δυνατά. Τίποτε πάλι. Τελικά, δοκίμασε να ανοίξει η ίδια την πόρτα γυρίζοντας το πόμολο. Έντρομη διαπίστωσε ότι δεν ήταν κλειδωμένη. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα, αποκαλύπτοντας ένα δωμάτιο τόσο σκοτεινό, όσο και η νύχτα που τύλιγε την Έλενα· ένα δωμάτιο που θύμιζε τον πάτο ενός τεράστιου λάκκου.

Οι τριχούλες στο σβέρκο της είχαν ανασηκωθεί.

«Μπαίνω μέσα, Ντέιμον», είπε μ' έναν ψίθυρο που μόλις ακούστηκε, λες και ήθελε να πείσει τον εαυτό της με τον άηχο σχεδόν ψίθυρό της ότι μέσα δεν υπήρχε κανένας. «Πρέπει να βλέπεις τη σκιά μου, γιατί φτάνει ως εδώ, έστω και αμυδρά, το φως της εισόδου. Εγώ όμως δε βλέπω τίποτε, οπότε εσύ είσαι σε πλεονεκτική θέση. Σου φέρνω ένα δίσκο με ζεστό καφέ, μπισκότα κι ένα φιλέτο ταρτάρ χωρίς καθόλου καρυκεύματα. Τον καφέ μάλλον θα τον έχεις ήδη μυρίσει».

Η Έλενα όμως ένιωθε παράξενα. Οι αισθήσεις της της έλεγαν ότι δε στεκόταν κανένας ακριβώς μπροστά της, δηλαδή δεν επρόκειτο να σκοντάψει επάνω στον Ντέιμον.

Καλά, ξεκίνα με μικρά βήματα, σκέφτηκε.

Πρώτο βήμα. Δεύτερο βήμα. Τρίτο βήμα...

Τώρα πρέπει να έχω προχωρήσει αρκετά μες στο δωμάτιο, αλλά είναι τόσο σκοτεινά που δε βλέπω τίποτε.

Τέταρτο βήμα...

Ένα δυνατό μπράτσο τινάχτηκε ξαφνικά απ' το σκοτάδι και τυλίχτηκε βίαια γύρω από τη μέση της, ενώ η μύτη ενός μαχαιριού πίεσε το λαιμό της.

Πίσω από ένα αστραπιαίο, ασημένιο πλέγμα, η Έλενα διέκρινε μια μαυρίλα. Ύστερα την τύλιξε το σκοτάδι.

2

Η Έλενα ήταν απίθανο να είχε μείνει λιπόθυμη για περισσότερα από λίγα δευτερόλεπτα. Όταν συνήλθε, τα πάντα τριγύρω ήταν όπως τα ήξερε. Αναρωτήθηκε όμως πώς γινόταν να ζει ακόμη και πώς δεν είχε καρφωθεί κατά λάθος πάνω στο λαιμό της το μαχαίρι.

Ήξερε ότι ο δίσκος με τα πιάτα και το φλιτζάνι είχε τινάχτει κάπου στο σκοτάδι εκείνη την πρώτη στιγμή που της ήταν αδύνατον να ελέγξει τα χέρια της. Αλλά αναγνώριζε πια το σφίξιμο, αναγνώριζε τη μυρωδιά, καταλάβαινε και την αναγκαιότητα της χρήσης του μαχαιριού. Και χαιρόταν που την είχε καταλάβει. Γιατί ήταν τόσο περήφανη για τη λιποθυμία της, όσο θα ήταν και ο Σέιτζ αν είχε λιποθυμήσει. Η Έλενα δεν ήταν από τους ανθρώπους που λιποθυμούν...

Και ήθελε να βυθιστεί στην αγκαλιά του Ντέιμον, αρκεί να κρατιόταν μακριά απ' το μαχαίρι. Ήθελε να του δείξει ότι η ίδια δεν ήταν απειλή γι' αυτόν.

«Γεια σου, πριγκίπισσα», της είπε στο αυτί της μια φωνή σαν μαύρο βελούδο. Η Έλενα ανατρίχιασε, αλλά όχι από φόβο. Ανατρίχιασε γιατί ένιωσε πως έλιωναν τα σωθικά της. Κι εκείνος συνέχιζε να τη σφίγγει δυνατά.

«Ντέιμον...» είπε βραχνά, «είμαι εδώ για να σε βοηθήσω. Άφησέ με, σε παρακαλώ, να το κάνω! Σκέψου τον εαυτό σου».

Όσο απότομα την είχε σφίξει, εξίσου απότομα τράβηξε το χέρι του απ' τη μέση της. Το μαχαίρι δεν πίεζε πια τη σάρκα της, αλλά εκείνη ένιωθε ακόμη την αίσθηση της κοφτερής μύτης που τρυπούσε το λαιμό της. Κι αυτό αρκούσε για να της υπενθυμίσει ότι ο Ντέιμον κρατούσε ακόμη το μαχαίρι, υποκατάστατο των μυτερών δοντιών του βρικολάκα.

Ακούστηκε ένα ξερό κλικ και το δωμάτιο πλημμύρισε ξαφνικά φως.

Η Έλενα γύρισε αργά και κοίταξε τον Ντέιμον. Ακόμη κι εκείνη τη στιγμή, που ήταν χλωμός, με τσαλακωμένα ρούχα και καταβεβλημένος από την έλλειψη τροφής, ήταν τόσο όμορφος, που ένιωσε την καρδιά της να βουλιάζει. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν πεσμένα ανάκατα στο μέτωπό του και στα τέλεια σμιλεμένα χαρακτηριστικά του· τα αλαζονικά, αισθησιακά χείλη του ήταν σφιγμένα και σχημάτιζαν μια θυμωμένη, ίσια γραμμή.

«Πού είναι, Έλενα;» τη ρώτησε κοφτά.

Δεν της εξήγησε τι εννοούσε· τη ρώτησε απλώς πού είναι! Ήξερε ότι δεν ήταν ανόητη· ήξερε και ότι οι άνθρωποι στην πανσιόν τού έκρυβαν σκόπιμα την αστρόμπαλα.

«Αυτό μόνο έχεις να μου πεις;» ψιθύρισε η Έλενα.

Είδε ότι ήταν τρωτός, γιατί το βλέμμα του μαλάκωσε και έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, σαν να ήταν αδύνατον να το αποφύγει. Την επόμενη στιγμή, όμως, ήταν και πάλι αμειλικτος.

«Πες μου πρώτα αυτό, κι ύστερα ίσως έχω να σου πω κι άλλα».

«Μάλιστα... Πριν από δύο μέρες πήραμε μια απόφαση», είπε η Έλενα χαμηλόφωνα. «Ο καθένας από εμάς τραβάει ένα λαχνό. Αυτός στον οποίο θα πέσει ο λαχνός με το “X” παίρνει την αστρόμπαλα από το τραπέζι της κουζίνας και όλοι οι άλλοι πηγαίνουν στα δωμάτιά τους. Μένουν εκεί μέχρι που το άτομο αυτό κρύψει κάπου την αστρόμπαλα. Σήμερα δεν έπεσε σ’ εμένα ο λαχνός, κι έτσι δεν ξέρω πού είναι η αστρόμπαλα. Κι αν θέλεις, μπορείς να επιβεβαιώσεις αυτά που σου λέω ρωτώντας τους άλλους, και θα δεις πως είναι η αλήθεια».

Λέγοντας αυτές τις τελευταίες λέξεις, η Έλενα ένιωσε το κορμί της να συρρικνώνεται· ένιωσε απροστάτευτη, τρωτή και έτοιμη να πληγωθεί.

Ο Ντέιμον άπλωσε το χέρι του και το πέρασε αργά κάτω από τα μαλλιά της. Μπορούσε να της χτυπήσει το κεφάλι στον τοίχο, ή να την πετάξει στην άλλη άκρη του δωματίου· μπορούσε και να πιέσει το λαιμό της ανάμεσα στο μαχαίρι και στο χέρι του, μέχρι να κοπεί το κεφάλι της και να πέσει κάτω. Η Έλενα ήξερε ότι ο Ντέιμον ήθελε να ξεσπάσει σ’ έναν άνθρωπο για όλα αυτά που ένιωθε, αλλά εκείνη δεν αντέδρασε κα-

θόλου. Δεν του είπε τίποτε. Στεκόταν απλώς και τον κοιτούσε στα μάτια.

Ο Ντέιμον έσκυψε αργά προς το μέρος της και χάιδεψε πολύ απαλά τα χείλη της με τα δικά του. Τα βλέφαρα της Έλενας χαμήλωσαν και έκλεισαν. Ο Ντέιμον όμως τινάχτηκε αμέσως μακριά της, τραβώντας το χέρι του από τα μαλλιά της.

Τότε ακριβώς η Έλενα θυμήθηκε το φαγητό που του είχε πάει και αναρωτήθηκε τι να είχε απογίνει. Ζεματιστός καφές είχε χυθεί στα δάχτυλα και στο μπράτσο της και είχε μουσκέψει το τζιν παντελόνι της στον ένα μηρό· στο δάπεδο είδε θρυψαλισμένα το φλιτζάνι και το πιατάκι· ο δίσκος και τα μπισκότα είχαν τιναχτεί πίσω από μια καρέκλα· το πιάτο με την μπριζόλα ταρτάρ, σαν από θαύμα, είχε προσγειωθεί σωστά πάνω στον καναπέ· τα μαχαιροπίρουνα ήταν πεταμένα εδώ κι εκεί.

Ο φόβος και ο πόνος, που σκέπασαν τα πάντα γύρω της, έκαναν την Έλενα να χαμηλώσει το κεφάλι και να καμπουριάσει τους ώμους. Δεν έκλαιγε συχνά, αλλά τούτη τη στιγμή της ήταν αδύνατον να συγκρατήσει τα δάκρυα που πλημμύρισαν τα μάτια της.

Να πάρει η ευχή! σκέφτηκε ο Ντέιμον.

Μπροστά του βρισκόταν εκείνη, η Έλενα! Ήταν τόσο σίγουρος ότι τον κατασκόπευε ένας εχθρός, ότι κάποιος απ' τους πολλούς εχθρούς του τον είχε εντοπίσει και του είχε στήσει μια παγίδα... κάποιος που είχε ανακαλύψει ότι ήταν πια τόσο αδύναμος όσο και ένα παιδί.

Δεν του είχε περάσει καν απ' το νου ότι θα μπορούσε να ήταν εκείνη, μέχρι τη στιγμή που τύλιξε το μπράτσο του γύρω απ' το απαλό κορμί της και μύρισε το άρωμα των μαλλιών της· τη στιγμή ακριβώς που με το άλλο χέρι του πίεσε στο λαιμό της την παγωμένη, κοφτερή λεπίδα.

Και τότε άναψε αστραπιαία το φως και είδε αυτό που είχε ήδη μαντέψει.

Απίστευτο! Δεν την είχε αναγνωρίσει! Ήταν έξω στον κήπο όταν είδε την ορθάνοιχτη πόρτα της αποθήκης και κατάλαβε

ότι κάποιος είχε μπει μέσα. Με μειωμένη όμως την οξύτητα των αισθήσεών του, δεν καταλάβαινε ποιος ήταν ο εισβολέας.

Ωστόσο, καμιά δικαιολογία δεν υπήρχε γι' αυτό που είχε συμβεί. Την Έλενα την είχε πονέσει, και την είχε τρομάξει. Την είχε πονέσει εκείνος! Και, αντί να της ζητήσει συγγνώμη, είχε προσπαθήσει να την αναγκάσει να του αποκαλύψει πού ήταν κρυμμένη η αστρόμπαλα, για να καλύψει τις δικές του εγωιστικές επιθυμίες.

Εκείνη τη στιγμή ο λαιμός της...

Κοίταξε τη λεπτή γραμμή με τις κόκκινες σταγονίτσες στο λαιμό της Έλενας, εκεί που το μαχαίρι την είχε γρατζουνίσει όταν τινάχτηκε απ' το φόβο της κι έπεσε λιπόθυμη. Είχε λιποθυμήσει η Έλενα; Ναι, και θα μπορούσε να είχε πεθάνει επιτόπου, μες στην αγκαλιά του, αν εκείνος δεν προλάβαινε να πετάξει αστραπιαία το μαχαίρι μακριά.

Επαναλάμβανε μέσα του ότι δεν είχε φοβηθεί, ότι απλώς κρατούσε το μαχαίρι αφηρημένος. Αλλά δεν έπειθε μ' αυτά τον εαυτό του.

«Ήμουν έξω και, όπως ξέρεις, εμείς οι άνθρωποι δε βλέπουμε στο σκοτάδι», της είπε, ξέροντας ότι ακουγόταν αδιάφορος και αμετανόητος. «Νιώθω διαρκώς σαν να είμαι τυλιγμένος με βαμβάκι, Έλενα! Δε βλέπω, δε μυρίζω, δεν ακούω... Τα αντανακλαστικά μου είναι τόσο βραδυκίνητα όσο και μιας χελώνας. Επιπλέον, πεθαίνω από την πείνα!»

«Γιατί τότε δε δοκιμάζεις να πιεις το αίμα μου;» τον ρώτησε η Έλενα, απρόσμενα ήρεμη.

«Δεν μπορώ», είπε ο Ντέιμον, προσπαθώντας να μην κοιτάξει τη λεπτεπίλεπτη αλυσίδα από ρουμπίνια που στόλιζε τον λεπτό, ολόλευκο λαιμό της.

«Μα έχω ήδη κοπεί...» είπε η Έλενα, και ο Ντέιμον σκέφτηκε: Έχει κοπεί; Ω θεοί, αυτό το κορίτσι είναι ανεκτίμητο! Το λέει λες και της συνέβη ένα ατύχημα στην κουζίνα...

«Και θα διαπιστώσουμε, επί τη ευκαιρία, πώς σου φαίνεται τώρα η γεύση του ανθρώπινου αίματος», είπε η Έλενα.

«Όχι!»

«Το ξέρεις ότι τελικά θα δοκιμάσεις; και το ξέρω κι εγώ ότι

το ξέρεις. Δεν έχουμε όμως πολύ χρόνο. Το αίμα μου δε θα συνεχίσει να τρέχει για πολύ ακόμη. Ω Ντέιμον! Μετά απ' όσα έγιναν... μόλις την περασμένη βδομάδα...»

Ήξερε ότι την κοιτούσε επίμονα, και ότι δεν κοιτούσε μόνο το αίμα της. Κοιτούσε τη λαμπερή, χρυσαφένια ομορφιά της, που ήταν λες και είχε μπει στο δωμάτιό του το παιδί μιας ηλιαχτίδας και μιας φεγγαραχτίδας και τον είχε λούσει με το αθώο φως του.

Ο Ντέιμον άρπαξε την Έλενα από τα μπράτσα, μισοκλείνοντας τα μάτια του και βγάζοντας έναν συριστικό ήχο. Περιρίμενε ότι εκείνη θα τινάζοταν αντανάκλαστικά, όπως είχε τινάχτει νωρίτερα, όταν είχε πλησιάσει αθόρυβα πίσω της και την είχε αρπάξει μες στο σκοτάδι. Αλλά η Έλενα δεν τινάχτηκε. Αντιθέτως, ήταν σαν να ξεπήδησε μια ανυπόμονη φλόγα μέσα σ' εκείνα τα τεράστια σαν από μαλαχίτη μάτια. Και τα χείλη της μισάνοιξαν αυθόρμητα.

Ο Ντέιμον κατάλαβε ότι η αντίδρασή της ήταν ακούσια. Είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε που ασχολήθηκε για τελευταία φορά με τις αντιδράσεις των νεαρών γυναικών, αλλά θυμόταν τι σήμαινε να πηγαίνει το βλέμμα τους πρώτα στα χείλη του και κατόπιν να ανεβαίνει στα μάτια του.

Δεν μπορώ να τη φιλήσω πάλι. Δεν μπορώ! Ο τρόπος που με επηρεάζει είναι μια ανθρώπινη αδυναμία! Δε συνειδητοποιεί τι σημαίνει να είναι τόσο νέα και τόσο ασύλληπτα όμορφη. Κάποια μέρα θα το μάθει. Θα μπορούσα, ωστόσο, να της το διδάξω εγώ αυτή τη στιγμή, παρόλο που δεν το είχα κατά νου.

Η Έλενα, λες και τον άκουγε, έκλεισε τα μάτια της. Άφησε το κεφάλι της να γείρει πίσω και ο Ντέιμον βρέθηκε αίφνης να τη στηρίζει για να μην πέσει. Εκείνη είχε παραδοθεί εντελώς, δείχνοντάς του ότι, παρά τα όσα είχαν συμβεί, εξακολουθούσε να τον εμπιστεύεται, εξακολουθούσε να τον αγαπάει...

Δεν ήξερε ούτε ο ίδιος τι επρόκειτο να κάνει τη στιγμή που έγειρε πάνω της. Πέθαινε από την πείνα! Η πείνα τού έσκιζε τα σωθικά, όπως θα του τα έσκιζαν τα γαμψά νύχια ενός λύκου. Τον μπέρδευε, τον ζάλιζε, τον έφερνε εκτός ελέγχου. Πενητακόσια χρόνια περίπου πίστευε ότι το μόνο πράγμα που τον

ανακούφιζε όταν λιμοκτονούσε ήταν το βαθυκόκκινο σιντριβάνι μιας κομμένης αρτηρίας. Κάποια σκοτεινή φωνή, μάλιστα, που ίσως έφτασε σ' αυτόν από το ίδιο το Δικαστήριο της Κόλασης, του ψιθύρισε ότι μπορούσε να κάνει ό,τι έκαναν μερικοί βρικόλακες: να σκίσει ένα λαιμό σαν να ήταν λυκάνθρωπος. Η ζεστή σάρκα θα μπορούσε να καταλαγιάσει την ανθρωπίνη αίσθηση της λιμοκτονίας. Τι θα έκανε, λοιπόν, όντας τόσο κοντά στα χείλη της Έλενας, τόσο κοντά στο λαιμό της που αιμορραγούσε;

Δύο δάκρυα γλίστρησαν κάτω από τις σκουρόχρωμες βλεφαρίδες της, κύλησαν για λίγο στο πρόσωπό της και χάθηκαν μες στα χρυσαφένια μαλλιά της. Ο Ντέιμον δοκίμασε το ένα χωρίς καν να το σκεφτεί.

Εξακολουθούσε να είναι παρθένα. Αναμενόμενο, όμως, δεν ήταν; Ο Στέφαν δεν μπορούσε ακόμη να σταθεί καλά καλά στα πόδια του. Μετά από αυτή την κυνική σκέψη, πέρασε απ' το νου του μια εικόνα που θα μπορούσε να αποδοθεί με τα εξής λόγια: «Ένα πνεύμα τόσο αγνό όσο και το απάτητο χιόνι».

Ένωσε ξαφνικά μια διαφορετική πείνα, μια διαφορετική δίψα. Και το μοναδικό πλάσμα που μπορούσε να καταλαγιάσει αυτή την ανάγκη του ήταν εκεί κοντά! Απεγνωσμένα, βιαστικά αναζήτησε τα χείλη της Έλενας. Τότε, όμως, έχασε εντελώς τον έλεγχο. Αυτό που ήθελε περισσότερο από όλα ήταν εκεί· και η Έλενα μπορεί μεν να έτρεμε, αλλά δεν τον έσπρωχνε μακριά της.

Ήταν τόσο κοντά της, που τον έλουζε μια αύρα τόσο χρυσαφένια όσο κι αυτά τα μαλλιά που άγγιζε απαλά τις άκρες τους. Χάρηκε όταν η Έλενα τρεμούλιασε από την ηδονή, και ταυτόχρονα κατάλαβε ότι μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις της. Εκείνη τις πρόβαλλε έντονα και η μοναδική Δύναμη που του είχε απομείνει ήταν η τηλεπάθειά του. Δεν είχε ιδέα γιατί είχε ακόμη τηλεπαθητικές ικανότητες, αλλά είχε. Και το μόνο που ήθελε ήταν να συντονιστεί με τις σκέψεις της Έλενας.

Μα τι λάγνο κορίτσι που ήταν! Δε σκεφτόταν τίποτε απολύτως! Του πρόσφερε το λαιμό της κι είχε αφεθεί εντελώς στα χέρια του. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν ότι ήθελε να τον βοη-

θήσει, και ότι οι επιθυμίες του ήταν και δικές της. Είχε μάλιστα βυθιστεί τόσο πολύ στο φιλί τους, που δεν έκανε ούτε καν σχέδια – κάτι εντελώς ασυνήθιστο γι' αυτή.

Είναι ερωτευμένη μαζί σου, του ψιθύρισε μια γωνιά του μυαλού του που δεν είχε πάψει ακόμη να σκέφτεται.

Μα δε μου είπες ποτέ κάτι τέτοιο! Αυτή είναι ερωτευμένη με τον Στέφαν, ήρθε αμέσως από κάπου αλλού η ενστικτώδης ανταπάντηση.

Δεν είναι ανάγκη να το πει. Σ' το δείχνει! Και μην υποκρίνεσαι ότι δεν το έχεις ξαναδεί!

Μα ο Στέφαν...

Βλέπεις να σκέφτεται αυτή τη στιγμή, έστω και ελάχιστα, τον Στέφαν; Η αγκαλιά της είναι ορθάνοιχτη για τη λαίμαργη πείνα που σε ταλανίζει. Εδώ δε μιλάμε για ερωτική συνάντηση της μιας βραδιάς, δε μιλάμε για ένα γρήγορο γεύμα, δε μιλάμε καν για μια σταθερή δότρια. Εδώ μιλάμε για την Έλενα ψυχή τε και σώματι!

Μα τότε την έχω εκμεταλλευτεί. Αν είναι ερωτευμένη, δεν μπορεί να προστατεύσει τον εαυτό της. Είναι ακόμη αθώα σαν παιδί και πρέπει εγώ να κάνω κάτι.

Τα φιλιά είχαν προχωρήσει τόσο πολύ, που είχαν παραμερίσει ακόμη και την πιο ανεπαίσθητη φωνή της λογικής. Η Έλενα δεν μπορούσε πια να σταθεί όρθια. Έπρεπε είτε να την ακουμπήσει κάπου, είτε να της δώσει μια ευκαιρία να τραβηχτεί η ίδια μακριά του.

Έλενα! Έλενα! Ξέρω ότι με ακούς, πανάθεμά σε! Έλενα, απάντησέ μου!

Ντέιμον; είπες εκείνη, σχεδόν άηχα. Ω Ντέιμον, καταλαβαίνεις τώρα;

Καταλαβαίνω πολύ καλά, πριγκίπισσά μου. Εγώ σε επηρεάσα, δεν μπορώ να μην το ξέρω!

Εσύ; Όχι, λες ψέματα!

Γιατί να πω ψέματα; Για κάποιο λόγο, η τηλεπάθειά μου είναι τόσο ισχυρή όσο ήταν πάντα. Εξακολουθώ, βεβαίως, να θέλω αυτό που θέλω, αλλά μήπως θέλεις εσύ να το ξανασκεφτείς για ένα λεπτό, μικρή μου παρθένα; Δε νιώθω την ανάγκη

να πιω το αίμα σου. Άνθρωπος είμαι, κι αυτή τη στιγμή πεινάω σαν λύκος. Δεν πεινάω, όμως, για εκείνο το γεμάτο αίματα μπιφτέκι που μου έφερες.

Η Έλενα τραβήχτηκε μακριά του.

Ο Ντέιμον δεν την εμπόδισε.

«Νομίζω ότι λες ψέματα», του είπε, κοιτώντας τον κατάματα και με πρησμένα τα χείλη από τα φιλιά τους.

Ο Ντέιμον κλειδωσε την εικόνα της μέσα στον ογκόλιθο με τα μυστικά του, αυτόν που έσερνε πάντα μαζί του. Την κοίταξε με το πιο σκοτεινό, εβένινο βλέμμα του.

«Γιατί να σου πω ψέματα; Σκέφτηκα απλώς ότι πρέπει να σου δώσω την ευκαιρία να επιλέξεις μόνη σου. Ή μήπως έχεις ήδη αποφασίσει να εγκαταλείψεις τον μικρό μου αδερφό όσο ακόμη είναι εκτός λειτουργίας;»

Η Έλενα τίναξε ψηλά το χέρι της για να τον χαστουκίσει, αλλά μετά το άφησε πάλι να πέσει. «Με επηρέασες!» του είπε πικραμένη. «Δεν είμαι ο εαυτός μου. Δε θα εγκατέλειπα ποτέ τον Στέφαν, ειδικά τώρα που με χρειάζεται!»

Να τη, λοιπόν, η θεμελιακή φλόγα του σκληρού πυρήνα της: να τη και η λευκοπυρωμένη αλήθεια. Κι εκείνος μπορούσε πια να αποτραβηχτεί και να αφήσει την πίκρα να του κάψει τα σωθικά, ενώ αυτό το αγνό πνεύμα θα ακολουθούσε τη συνειδησή του.

Βυθισμένος στις σκέψεις του, κι ενώ ένιωθε ήδη το εκθαμβωτικό φως της να αποσύρεται, ο Ντέιμον συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι δεν κρατούσε πια αυτός το μαχαίρι. Μια στιγμή αργότερα, κι ενώ ο τρόμος κόντευε να παραλύσει το χέρι του, άρπαξε το μαχαίρι που κρατούσε η Έλενα στο λαιμό της. Η τηλεπαθητική έκρηξή του ήταν εντελώς αντανακλαστική.

Τι στο διάβολο κάνεις; Σκοτώνεσαι μόνη σου επειδή σου είπα ό,τι σου είπα; Αυτή η λεπίδα κόβει σαν ξυράφι!

Η Έλενα φέλλισε: «Έκανα απλώς μια χαρακιά...»

«Παραλίγο να κάνεις μια χαρακιά απ' όπου το αίμα θα τινάζοταν δύο μέτρα ψηλά!» Είχε καταφέρει τουλάχιστον να ξαναμιλήσει, παρ' ότι ένιωθε ότι ο λαιμός του είχε φράξει.

Η Έλενα, έχοντας ξαναβρεί τον εαυτό της, είπε: «Σου θυμί-

ζω ότι εγώ ξέρω πως ξέρεις ότι πρέπει να ξαναδοκιμάσεις αίμα πριν προσπαθήσεις να φας φαγητό. Απ' το λαιμό μου τρέχει πάλι αίμα. Ας μην πάει χαμένο κι αυτή τη φορά».

Πράγματι έτρεχε αίμα, αλλά ευτυχώς δεν είχε τραυματιστεί σοβαρά. Ο Ντέιμον έβλεπε το φρέσκο αίμα που κυλούσε από την καινούργια χαρακιά που εκείνη είχε κάνει τόσο άτσαλα. Θα ήταν ηλίθιο να χαθεί κι αυτό το αίμα.

Εντελώς ψύχραιμος, την έπιασε και πάλι από τους ώμους. Ανασήκωσε το σαγόνι της για να κοιτάξει τον απαλό, καμπύλο λαιμό της. Αιμορραγούσαν πάνω από μία χαρακιές, και οι σταγονίτσες που ανάβλυζαν ήταν σαν ρουμπίνια.

Πεντακόσια χρόνια ενστικτώδους συμπεριφοράς είπαν στον Ντέιμον ότι εκεί ακριβώς υπήρχε νέκταρ και αμβροσία! Εκεί ακριβώς βρισκόταν η τροφή, η γαλήνη και η ευφορία! Εκεί ακριβώς όπου ακούμπησαν τα χείλη του όταν έγειρε επάνω της για δεύτερη φορά... κι αυτός το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να το δοκιμάσει... να το πει...

Ο Ντέιμον τραβήχτηκε πίσω, πιέζοντας τον εαυτό του να καταπιεί το αίμα, αποφασισμένος να μην το φτύσει. Δεν ήταν... Ήταν εντελώς αηδιαστικό! Μπορούσε, φυσικά, να καταλάβει πώς οι άνθρωποι, με τις εξασθενημένες αισθήσεις τους, έτρωγαν σε διάφορες μορφές το αίμα των ζώων. Αλλά αυτό το πυκνόρρευστο υγρό με τη μεταλλική γεύση δεν ήταν πράγματι αίμα! Δεν είχε τίποτε από τη χαρακτηριστική ευωδιά, τη μεθυστική πληρότητα και τη γλυκιά, βελουδίνη, ερεθιστική, ζωοδότρα, απεριόραπη δύναμη του αίματος!

Θύμιζε κακό αστείο. Μπήκε στον πειρασμό να δαγκώσει την Έλενα, να ξύσει με τον κυνόδοντά του την καρωτίδα της κάνοντας μια μικροσκοπική χαρακιά. Ήθελε να γευτεί τη μικρή ποσότητα αίματος που θα εκτοξευόταν κατευθείαν στον ουρανό του, για να το συγκρίνει και να βεβαιωθεί πως το «αληθινό» αίμα δε βρισκόταν ούτε εκεί. Στην πραγματικότητα, δεν είχε μπει μόνο στον πειρασμό· το έκανε ήδη! Αλλά αίμα δεν έτρεχε.

Το μυαλό του σταμάτησε. Ωραία, είχε κάνει μια χαρακιά, αλλά ήταν μια χαρακιά σαν γδάριμο. Ούτε καν η επιδερμίδα της Έλενας δεν είχε τρυπήσει.

Δόντια καθόλου κοφτερά...

Ο Ντέιμον πίεζε με τη γλώσσα του έναν κυνόδοντά του, προσπαθώντας να τον κάνει να μακρύνει, θέλοντας με όλη τη δύναμη της τσαλακωμένης και απογοητευμένης ψυχής του να τον κάνει πιο κοφτερό.

Αλλά δε γινόταν τίποτε... Τίποτε απολύτως! Άλλωστε, είχε περάσει ήδη ολόκληρη τη μέρα προσπαθώντας το. Σε άθλια κατάσταση, άφησε την Έλενα να ξανασηκώσει το κεφάλι της.

«Αυτό ήταν μόνο;» τον ρώτησε με φωνή που έτρεμε. Προσπαθούσε τόσο πολύ να φανεί γενναία στα μάτια του! Η καημένη... η καταδικασμένη, αγνή ψυχή με το δαίμονα εραστή της... «Κάνε άλλη μια προσπάθεια, Ντέιμον. Μπορείς να με δαγκώσεις πιο δυνατά», του είπε.

«Είναι ανώφελο», της απάντησε κοφτά. «Είσαι άχρηστη...»

Την πρόλαβε μια στιγμή πριν καταρρεύσει. Την κράτησε όρθια και γρύλισε κοντά στ' αυτί της: «Ξέρεις πολύ καλά τι εννοούσα. Ή μήπως προτιμάς να είσαι το γεύμα μου και όχι η πριγκίπισσά μου;»

Η Έλενα, βουβή, κουνούσε απλώς το κεφάλι της αρνητικά. Ακούμπησε πάνω του, γέρνοντας το κεφάλι της στον ώμο του.

Ο Ντέιμον σκέφτηκε πως δεν ήταν να απορεί κανείς που ήθελε κάπου να ακουμπήσει μετά απ' όλη αυτή την ταλαιπωρία στην οποία την είχε υποβάλει. Αλλά το πώς μπορούσε κι έβρισκε παρηγοριά στον ώμο του... αυτό τον ξεπερνούσε, δεν μπορούσε να το καταλάβει.

Σείτζ!

Ο Ντέιμον εξέπεμψε τη φρενιασμένη σκέψη του σε όλες τις συχνότητες στις οποίες είχε πρόσβαση, όπως ακριβώς έκανε όλη τη μέρα. Αν μπορούσε να βρει τον Σείτζ θα λύνονταν όλα τα προβλήματά του.

Σείτζ, πού είσαι; φώναξε άγρια.

Καμιά απάντηση. Ο Ντέιμον ήξερε μόνο ότι ο Σείτζ είχε καταφέρει να επαναλειτουργήσει την Πύλη για τη Σκοτεινή Διάσταση, η οποία έμεινε και πάλι ανενεργή και άχρηστη στον κήπο της κυρίας Φλάουερς, και εκείνον τον είχε αφήσει εκεί μόνο του. Όταν ο Σείτζ έφευγε, έφευγε πάντα σαν αστραπή.

Γιατί είχε φύγει άραγε;

Μήπως τον είχε καλέσει πάλι κάποια Ανώτερη Αρχή; Μερικές φορές όντως τον καλούσε – τον καλούσε ο Εκπαιδευτής, ο οποίος ζούσε στο Δικαστήριο της Κόλασης, στο κατώτερο επίπεδο της Σκοτεινής Διάστασης. Κι όταν ο Σέιτζ λάμβανε το κλητήριο θέσπισμα, αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να παρουσιαστεί εκεί αστραπιαία, αφήνοντας στη μέση μια λέξη, ένα χάδι, οτιδήποτε κι αν έκανε. Μέχρι τώρα, ο Σέιτζ ήταν πάντα εκεί στην ώρα του. Ο Ντέιμον το ήξερε αυτό – το ήξερε επειδή ο Σέιτζ ζούσε ακόμη.

Το απόγευμα της μέρας που ο Ντέιμον είχε κάνει την καταστροφική εξερεύνηση της ανθοδέσμης, ο Σέιτζ άφησε πάνω στο ράφι του τζακιού ένα ευγενικό ευχαριστήριο σημείωμα στην κυρία Φλάουερς για τη φιλοξενία της. Της άφησε, επίσης, το γιγαντιαίο σκυλί του, τον Σάμπερ, καθώς και το γεράκι του, την Τάλον, για να προστατεύουν το σπίτι – όλα αυτά της τα έγραφε σ' ένα σημείωμα προετοιμασμένο αναμφίβολα εκ των προτέρων. Είχε φύγει όπως έφευγε πάντα, απρόβλεπτος όπως ο άνεμος, και δίχως να αποχαιρετήσει κανέναν. Θα είχε σίγουρα σκεφτεί ότι ο Ντέιμον θα έβρισκε μόνος του κάποια λύση για το πρόβλημά του. Υπήρχαν αρκετοί βρικόλακες στο Φελς Τσερτς – πάντα υπήρχαν. Τους τραβούσε εκεί η Δύναμη των γεωμαγνητικών γραμμών στο έδαφος, ακόμη και σε γαλήνιους καιρούς.

Το πρόβλημα όμως ήταν ότι εκείνο τον καιρό όλοι αυτοί οι βρικόλακες είχαν μολυνθεί από τα μαλάχ – τα παράσιτα που εξουσίαζαν οι σατανικές αλεπούδες-πνεύματα. Ανήκαν, επομένως, στη χαμηλότερη κλίμακα της ιεραρχίας των βρικόλακων.

Και ο Στέφαν, βεβαίως, δεν μπορούσε να θεωρηθεί υποψήφιος. Ακόμη κι αν δεν ήταν τόσο αδύναμος και επιβίωνε από την προσπάθεια να κάνει τον Ντέιμον βρικόλακα, ακόμη κι αν έπαυε να είναι θυμωμένος μαζί του επειδή του είχε κλέψει την ανθρώπινη φύση του, απλώς δε θα συμφωνούσε ποτέ, γιατί ο ίδιος πίστευε ότι ήταν κατάρρα να είναι κανείς βρικόλακας.

Οι άνθρωποι δεν είχαν ιδέα για την ιεραρχία των βρικόλακων. Αυτά τα θέματα δεν τους ενδιέφεραν παρά μόνο σε πε-

ρίπτωση που άλλαζαν, και γίνονταν κι αυτοί βρικόλακες. Οι βρικόλακες είχαν μια αυστηρή ιεραρχία που ξεκινούσε από την άχρηστη πλέμπα και κατέληγε στους αριστοκράτες. Στην αριστοκρατία ανήκαν τόσο οι Παλιοί βρικόλακες, όσο και κάποιοι άλλοι που ήταν ιδιαίτερα ξακουστοί ή ισχυροί.

Ο Ντέιμον ήθελε να γίνει βρικόλακας από κάποια από τις κυρίες που γνώριζε ο Σέιτζ, και ήταν αποφασισμένος να πείσει τον Σέιτζ να του βρει μια τέτοια ποιοτική βρικόλακα, μια κυρία που να του άξιζε.

Τα δύο μερόνυχτα που πέρασε άγρυπνος τον βασάνιζαν κι άλλες σκέψεις. Μήπως το άσπρο κιτσούνε που είχε δώσει στον Στέφαν την ανθοδέσμη είχε φτιάξει ένα τριαντάφυλλο που θα μετέτρεπε μόνιμα σε άνθρωπο τον πρώτο βρικόλακα που θα το μύριζε;

Γιατί αυτή ακριβώς ήταν η επιθυμία του Στέφαν.

Η άσπρη αλεπού είχε ακούσει μέρες ολόκληρες τον Στέφαν να φλυαρεί, σωστά; Είχε δει την Έλενα να κλαίει για τον Στέφαν. Είχε δει τους δύο ερωτευμένους μαζί, είχε δει την Έλενα να ταΐζει τον ετοιμοθάνατο Στέφαν με το αίμα της μέσα από το κοφτερό σαν ξυράφι συρματοπλεγμα. Ποιος ξέρει τι σκέψεις περνούσαν απ' το άσπρο, γούνινο κεφάλι εκείνης της αλεπούς όταν έφτιαχνε το τριαντάφυλλο που αντί για τον Στέφαν θεράπευσε τελικά τον Ντέιμον από την «κατάρρα» του! Κι αν τελικά αποδεικνυόταν μια μη αναστρέψιμη θεραπεία;

Κι αν τελικά δεν κατάφερνε να ξαναβρεί τον Σέιτζ;

Ο Ντέιμον συνειδητοποίησε αίφνης ότι η Έλενα ήταν παγωμένη. Η νύχτα ήταν ζεστή, και ήταν παράξενο που εκείνη τουρτούριζε τόσο έντονα. Χρειαζόταν το μπουφάν του, ή...

Δεν κρυώνει, του είπε μια άηχη σχεδόν φωνούλα από κάπου βαθιά μέσα του. Ούτε τουρτουρίζει. Τρέμει εξαιτίας όλης αυτής της ταλαιπωρίας στην οποία την υπέβαλες!

Έλενα;

Με ξέχασες τελείως. Με κρατούσες, αλλά ξέχασες εντελώς την ύπαρξή μου...

Μακάρι να σε είχα ξεχάσει... Αλλά έχεις μαρκάρει την ψυχή μου, σκέφτηκε εκείνος με πίκρα.

Ο Ντέιμον ένιωσε ξαφνικά να τον κατακλύζει η οργή. Δεν ήταν όμως το είδος της οργής που ένιωθε για το κιτσούνε, τον Σέιτζ και για ολόκληρο τον κόσμο. Ήταν μια οργή που του έφραζε το λαιμό και του έσφιγγε το στήθος.

Ήταν μια οργή που τον έκανε να πιάσει το ζεματισμένο χέρι της Έλενας, το οποίο είχε κοκκινίλες εδώ κι εκεί, και να το περιεργαστεί. Ήξερε τι θα έκανε αν ήταν βρικόλακας. Θα χάραινε με τη βελούδινη, κρύα γλώσσα του τα εγκαύματα, παράγοντας έτσι χημικές ουσίες που θα επιτάχυναν την επούλωσή τους. Αλλά δεν ήταν πια βρικόλακας, και δεν μπορούσε να κάνει τίποτε απολύτως...

«Δεν πονάω», είπε η Έλενα, που στεκόταν πλέον μόνη της στα πόδια της.

«Λες ψέματα, πριγκίπισσα», της είπε. «Οι μέσα γωνίες των φρυδιών σου είναι ανασηκωμένες, κι αυτό σημαίνει πόνο. Επιπλέον, ο σφυγμός σου χοροπηδάει...»

«Καταλαβαίνεις τον σφυγμό μου χωρίς να με αγγίζεις;»

«Τον βλέπω στους κροτάφους σου! Οι βρικόλακες...» της είπε, τονίζοντας με μοχθηρία αυτό που εξακολουθούσε στην ουσία να είναι ο ίδιος, «προσέχουν κάτι τέτοια. Αυτοτραυματίστηκες εξαιτίας μου, αλλά εγώ δεν μπορώ να κάνω κάτι για να σε βοηθήσω. Επίσης...» πρόσθεσε, ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους του, «είσαι μια πανέμορφη, μια γοητευτική ψεύτρα – φυσικά, αναφέρομαι στην αστρόμπαλα».

«Το νιώθεις πάντα όταν λέω ψέματα;»

«Μα, άγγελέ μου...» της είπε αποκαμωμένος, «αυτό είναι εύκολο. Ή εσύ είσαι η τυχερή που έχεις σήμερα την αστρόμπαλα, ή ξέρεις ποιος την έχει...»

Η Έλενα, ταραγμένη, χαμήλωσε το κεφάλι της.

«Αν όχι...» συνέχισε ο Ντέιμον ανάλαφρα, «τότε είναι ψέμα ολόκληρη η ιστορία με το λαχνό».

«Σκέψου ό,τι θέλεις», είπε η Έλενα, έχοντας ξαναβρεί εν μέρει τη συνηθισμένη φλόγα της. «Και φρόντισε να καθαρίσεις όλο αυτό το χάλι».

Τη στιγμή ακριβώς που η Έλενα έστριψε για να φύγει, μια ιδέα πέρασε σαν αστραπή απ' το μυαλό του Ντέιμον.

Η κυρία Φλάουερς! αναφώνησε.

«Λάθος!» του ανταπάντησε η Έλενα κοφτά.

Έλενα, δε μιλούσα για την αστρόμπαλα. Σου δίνω το λόγο μου. Ξέρεις πως είναι εξαιρετικά δύσκολο να πει κανείς ψέματα τηλεπαθητικά...

Ναι. Και ξέρω επίσης ότι, αν υπάρχει ένα πράγμα στον κόσμο στο οποίο θα πρέπει να... εξασκηθείς...

Δεν ολοκλήρωσε τη φράση της, γιατί θυμήθηκε πόση σημασία έδινε ο Ντέιμον στο λόγο του.

Δε θα σου πω ποτέ πού είναι, του είπε τηλεπαθητικά. Και σου ορκίζομαι πως δε θα σου πει ούτε η κυρία Φλάουερς.

«Σε πιστεύω, αλλά σκέφτομαι να πάμε να της μιλήσουμε έτσι κι αλλιώς».

Τη σήκωσε εύκολα στην αγκαλιά του και πέρασε πάνω από τα σπασμένα φλιτζάνια και πιατάκια. Εκείνη, για να ισορροπήσει, τύλιξε αυθόρμητα τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του, ενώ ταυτόχρονα ξεφώνιζε: «Μα τι κάνεις, αγάπη μου;» Απότομα όμως βουβήθηκε. Γούρλωσε τα μάτια της και σκέπασε τα χείλη της με δύο από τα ζεματισμένα δάχτυλά της.

Στο κατώφλι της πόρτας, λιγότερο από δύο μέτρα μακριά τους, στεκόταν η μικροκαμωμένη Μπόνι ΜακΚάλα. Στο ανασηκωμένο χέρι της κρατούσε ένα μπουκάλι κρασί Black Magic, αυτό το μη οινόπνευματώδες, αλλά μυστηριωδώς αναζωογονητικό κρασί.

Ενώ η Έλενα την κοιτούσε αποσβολωμένη, η έκφραση της Μπόνι άλλαξε αστραπιαία. Από τη θριαμβευτική χαρά πέρασε στο σοκ και στη σαρωτική καχυποψία. Η Έλενα ήξερε ακριβώς τις σκέψεις που περνούσαν απ' το μυαλό της Μπόνι. Όλοι στο σπίτι ασχολούνταν με το πώς θα νιώσει άνετα ο Ντέιμον, και αυτός έκλεβε κάτι που ανήκε δικαιοματικά στον Στέφαν: την Έλενα. Επιπλέον, τους είχε πει ψέματα ότι δεν ήταν πια βρικόλακας. Και η Έλενα; Η Έλενα δεν προσπαθούσε καν να αντισταθεί. Τον είχε πει «αγάπη» της!

Η Μπόνι άφησε το μπουκάλι να πέσει, έκανε στροφή επιτόπου κι έφυγε τρέχοντας.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΝΤΑ

Με τη βοήθεια του γοητευτικού και πανούργου Ντέιμον, η Έλενα έσωσε τον αγαπημένο της Στέφαν από τα βάθη της Σκοτεινής Διάστασης. Αλλά και οι δύο αδελφοί Σαλβατόρε υποφέρουν.

Ο Στέφαν είναι αδύναμος από τη φυλάκισή του και χρειάζεται περισσότερο αίμα απ' όσο μπορεί να του δώσει η Έλενα, ενώ ο Ντέιμον κατά έναν περίεργο, μαγικό τρόπο έχει μεταμορφωθεί σε άνθρωπο και είναι αποφασισμένος να κάνει τα πάντα για να ξαναγίνει βρικολάκας – ακόμη και να επιστρέψει στην κόλαση. Αλλά τι θα συμβεί όταν κατά λάθος πάρει μαζί του και την Μπόι;

Ο Στέφαν και η Έλενα σπεύδουν να σώσουν την αθώα φίλη τους αφήνοντας τον Ματ και τη Μέρεντιθ να προστατέψουν την πόλη τους από τα επικίνδυνα πνεύματα που έχουν καταλάβει το Φελς Τσερτς. Ένα ένα τα παιδιά υποκύπτουν στους δαιμόνες. Ο Ματ και η Μέρεντιθ δεν αργούν να συνειδητοποιήσουν ότι η πηγή του κακού είναι ακόμη πιο σκοτεινή απ' όσο θα μπορούσαν ποτέ να φανταστούν...

**Το έβδομο βιβλίο της σειράς έρωτα και τρόμου
VAMPIRE DIARIES θα σας ακολουθεί
για πολύ καιρό μετά την τελευταία σελίδα.**

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΑ ΕΞΙ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-853-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ.: 12638

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η